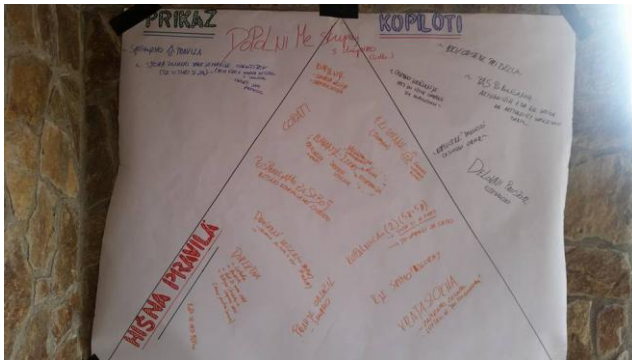

Galicija ali Galicia

Spomin je še svež in diše še, kot bi bilo včeraj. »Vrgli so nas v nekaj, za kar sploh ne vem, kaj bi naj bilo, kaj bi od nas radi in kaj bodo z nami tam počeli. Pa to še ni vse! Kopilotke smo spoznali par dni prej za 4 ure. Res, super!« sem bental in tarnal vsem ljudem naokoli, kot da bi se mi godila strašna krivica, ker grem za teden dni z neznanimi ljudmi v »šolo v naravi«. Ja, v šolo v naravi pri 28-ih.

Pa je prišel ta nesrečni ponedeljek, 15. februarja, ko sem, preden sem se odpravil do Boba, vsaj štirikrat posedel na školjki, norel po stanovanju in pakiral kovček in se z mislimi, kaj vse sem pozabil, odpravil na avtobusno postajo, da se zapeljem do kraja zločina. Prispem. Vsi priliznjeno nasmejani, pripravljeni na veliko pustolovščino. Jaz pa pravzaprav isto, priliznjeno nasmejan in češ »kako se veselim pustolovščine...«. Za začetek se »stiščim« z Nežko in Marušo v avto Anje Manje in si tako zastavim cilj, da vsaj za odtenek boljše spoznam Kopilotke do Galicije, za katero sem prvič slišal pred slabim mesecem. Pogovor teče, o tem in onem, pač načeloma površinsko, bog ne daj, da bi povedal kaj več.

Prispemo in začnemo raztovarjat kombi ter se počasi vseljevati v hiško, ki bo naslednjih 6 dni naš dom. Po pakiranju sledijo igre oz. spoznavni dan in hišna pravila, ob čemer mi je spomin na trenutke uhajal na 5. razred in na prvo šolo v naravi.

Začnemo se spoznavati. Kot skupina, posameznik in celota. Tako prvi dan steče precej gladko in hitro nastopi večer, ko smo prepuščeni lastni volji in početju. Priznam, najverjetneje sem se po petnajstih letih »naigrak« družabnih iger za minulih petnajst let, ko sem jih nekoliko ovrigel, in verjetno še za prihodnjih pet let, ampak je prijalo, zbliževalo, povezovalo. Rahlo utrujeni se okoli pol noči odpravimo v skupno spalnico, kjer vsi hitro zavijemo v krtovo deželo, z rahlo radovednostjo dogajanja v naslednjem dnevu.

Vstanem okoli pol osmih, precej naspan, kar me je presenetilo, saj imam načeloma s tem težave. Odidem v kuhinjo, kjer ugotovim, da vendarle nisem vstal prvi, pijem kavo in opazujem, kako počasi kapljamo, drug za drugim, za mizo, na kateri se počasi razbohota zajtrk.

Po jutranjih opravilih nastopi Izlet, igra, v kateri smo spoznali predvsem moč posameznika in skupine, moč domišljije in spomina in v končni fazi tudi moč ega. Zavrelo mi je, totalno...

Tako sem večer preživel v sobi, z mislijo na toplo ljubljansko stanovanje in čemu mi je bilo tega treba. Če odkrito priznam, bi lahko rekel, da sem čutil domotožje. OMG, pa saj nisem resen! Ampak ja, zgodilo se je in hvala bogu, da mi lasten ego ni dopuščal nekemu potrkati po rami in reči »eem, jaz bi šel domov«. Zaspim, sreda. Uh, 3 dni še, to zdržim.

Začnemo z jutranjo akcijo in skupnim prebujanjem, spoznamo Samuraja in nadaljujemo s spoznavanjem okolice. Začnemo delati. Delati kot skupina. Vsi za isti cilj. Preverjamo, kaj Galičani imajo in kaj še potrebujejo, lovimo podatke, obiskujemo domove, se sestanemo z naročnikom in začnemo pripravljati prvo predstavitev.

Super nam gre, rušimo meje in podiramo rekorde. Vsi dihamo skupaj, čuti se rahla evforija in vznesenost, ideje bruhajo iz nas in kmalu se začnejo kazati končni cilji in rezultati. Izberemo 2 cilja: Kunigunda, za katero sploh ne vemo, če obstaja, in dopoldne družabnih iger v kulturnem domu. Postanemo tekmovalni in le trenutek nas loči, da ne postanemo ponovno tujci. Hvala Kopilotkam in Damjanu, ki zazna premoč in prevlado teh čudnih hormonov in poišče skupni cilj in idejo. Dokaže, da se da, če se hoče. In Kunigundčani z Marušo in Anjo Manjo preverimo še v istem večeru, ali Sv. Kunigunda zares obstaja.

Priznam, šlo je za najbolj adrenalinski večer »ever!«. Pot z avtom, ki mu ne »prime ročna« v 20 % klancu ni mačji kašelj, in sedeti za volanom – še manjši. Adrenalin se mi je verjetno iztekal skozi vse možne odprtine. Gotovo tudi skozi nohte, ki jih je bilo ob prihodu domov pol manj, ampak uspeli smo najti pot in Kunigundo zahvaljujoč vztrajnosti Anje Manje in Marušine treznoglavosti. Še en nor večer.

Zjutraj se odpravimo še na pohodno ekspedicijo do Kunigunde, da preverimo, ali bo to sploh šlo, z nabasanim nahrbtnikom, kot da bi potovali vsaj za tri dni. Pot je sicer strma, vmes začne snežiti, občutek pa je veličasten. Na Kunigundo se uspemo prebiti po dobrih 50 minutah, kjer nas po dobrih 15 minutah počitka že čaka (s kombijem seveda) vztrajna Anja Manja.

Po poti nazaj ne govorimo veliko, saj je vsak izmed nas zatopljen v delo, ki ga je potrebno

opraviti še čez dan. Natisniti plakate, raznositi vabila, speči zavitek idr. Po prihodu domov se najprej nakosimo, potem pa vsak po svoje nadaljujemo z obveznostmi, ki jih je potrebno opraviti, da bo jutrišnji projekt zares uspel. In zares uspemo narediti zastavljene cilje do predvidoma 19. ure, ko se vsi prijetno utrujeni znajdemo pri večerji. Še nekaj dela nas čaka, zato se po krajšem premoru ponovno sestanemo in preverimo, ali je zares vse pripravljeno in počasi ležemo k počitku.

Nastopi dan D, vstajanje ob 6.30, gneča v kuhinji, v želodcih in v glavi. Vse gre kot po maslu. Ob 8.20 smo že v kulturnem domu, kjer postavljamo mize in pripravljamo hrano in vse potrebno za družabne igre. Ob devetih so stvari na mestu.

Uspemo, naše avanture na Kunigundo se udeleži pohodnica, prav tako dogodek obišče bivši Galicijski župan. Gospa, ki se udeleži pohoda, nam pokaže še drugo pot, čudovit razgled in hkrati poda ogromno zgodbic iz življenja Galičanov.

Uživamo, spremlja nas megleno jutro, ki se počasi poslavlja, in ki pozdravlja sončen dan. Ob prihodu na Kunigundo nas pobožajo prvi sončni žarki, kratek odmor popestrimo s čajem, bananami, krlji in drugimi specialitetami iz nahrbtnika, nato pa nadaljujemo po drugi poti počasi navzdol. Vmes izvemo še, da so bili tukaj rudniki železove rude in po legendi baje tudi zlata, da bi naj bil hrib poln vode, da gospa pripravlja domač »Jegermajster,« da je bila včasih maratonka itd., itn.

Ob prihodu v kulturni dom, kamor prispemo rahlo utrujeni, podelimo izkušnje in vtise, pokomentiramo dogajanje in se razmišljamo, kaj bi naslednjič lahko storili drugače in boljše. Vendar smo za prvič zadovoljni in ponosni.

Počasi pospravimo stvari, se odpravimo do hiše, kjer naredimo še kosilo in pospravimo mini jedrsko razdejanje, ki se je v šestih dneh nakopičilo v hiši ter ob manjših transportnih

nevšečnostih odrinemo nazaj, v sivo Ljubljano, ki ji rišemo sonce s prepevanjem pesmi iz rane mladosti in poznega otroštva.

Lepo je bilo. Lepo je bilo spoznati sebe, odznotraj, s strani, se preobrniti navzven in si dovoliti pokukati v drugega. Dihati skupaj in živeti za isti cilj. Sanjati. Galicija, dala si veliko, veliko zlata, ki ga skrivaš v sebi. Dala si ga točno tja, kjer ga skrivaš sama, v sebi. Legenda se je torej potrdila, naslednja pa se bo, ko bo za nas napočila nova, še ena, malce drugačna in nekaj kilometrov bolj oddaljena, Galicia. ☺